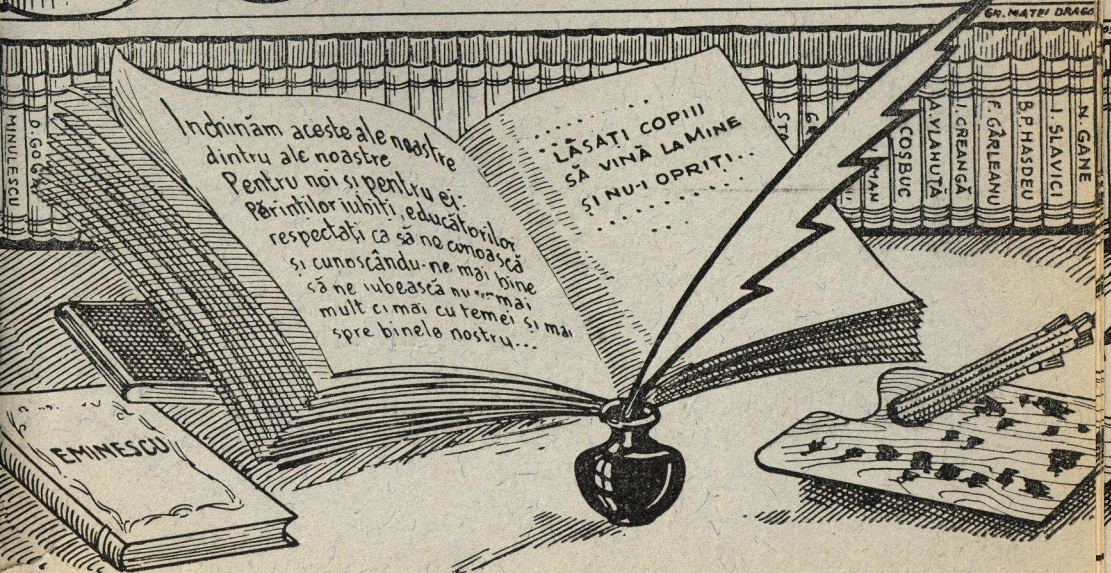
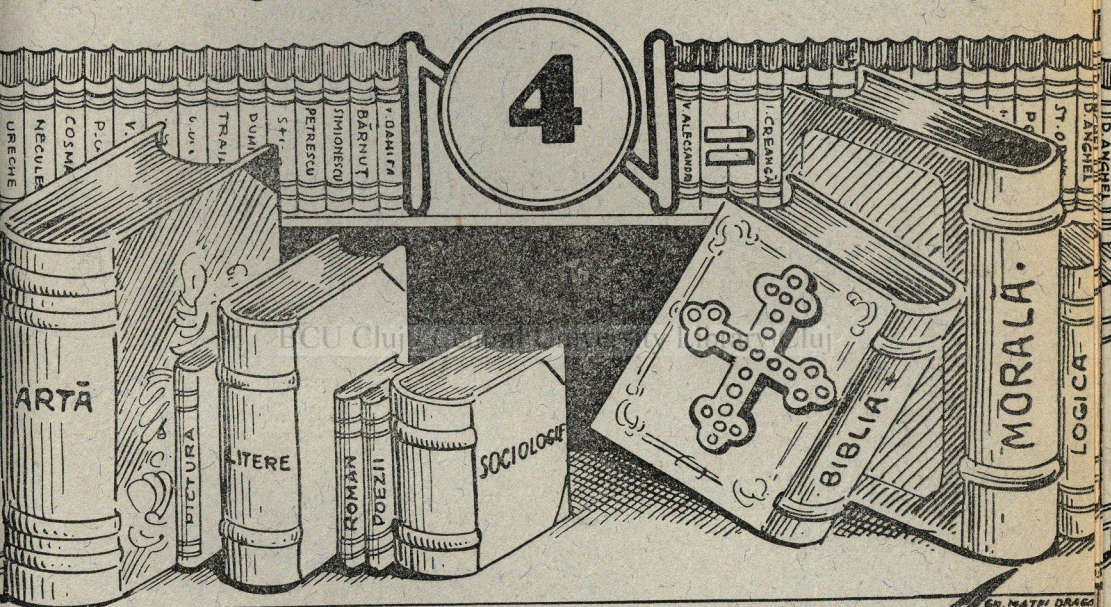

TARA

VISURILOR NOASTRE

ORADEA - TIMIȘOARA

... ..
 Cu vesele glasuri de tinere firi
 Cuprinși de-amintirea străbunei măriti
 Spre soare ni-e gândul și mergem
 spre el
 Lumina ni-e ținta și binele țel
 Trăiască-ne țara și neamul.
 „Imnul studenților“

Cu dreapta 'nălțată spre Tatăl de sus
 Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au
 spus :
 Unire 'ntre frați și pe Domn să-l
 iubim
 Și altarul de jert'al națiunii să fim
 Și sufletul neamului nostru.

.....
 GHEORGHE COSBUC

CUPRINSUL:

<i>Gh. Vlădoiu</i> **	La capătul unui an de domnie...	2
	Țara Visurilor Noastre	3
	Din proclamația dlui Mareșal Antonescu	4
	Din discursul I. S. SS. Mitro- politul Nicolae	4
<i>Dir. Vasile Mioc</i>	Cu Dumnezeu înainte	5
<i>Dan Radu Ionescu</i>	Regăsire	8
<i>Dir. Ionescu-Pel.</i>	Nici-o brazdă românească nu	9
<i>Gheorghe Cosma</i>	Destăinuire	10
<i>Viorica Oțelia</i>	Povestea unei țări	14
<i>N. I. Brebenel</i>	Șoapte din isvor	15
<i>Octavian Popa</i>	Noi... ..	15
<i>Ovidiu Roman</i>	Bihorul	16
<i>Gheorghe Bulgăr</i>	Culmi și abise	17
<i>Nunu</i>	Sărman poet	20
<i>Valentin Dunăreanu</i>	Destăinuire	21
<i>Aurel Ghender</i>	Dimineață	21
<i>Mircea Bene</i>	Povestea unei picături de apă...	22
<i>Prof. Augustin Cosma</i>	Biserica, Familia și Țara... ..	24
<i>Paul Bejenaru</i>	Madrigal	28
<i>Nicolae Călin</i>	Pastelul nopții 'nvolburate ...	29
<i>N. R.</i>	Pribeag... ..	29
<i>Sandu Balmoșan</i>	Melaucolie	30
<i>Titi</i>	Amurg	30
<i>Nana</i>	Păpușică	31
<i>T.</i>	De ziua ta	31
<i>Luță Brădățeanu</i>	Zefir	32
<i>Traian Rusu-Șirianu</i>	Aviz vecinilor	32

Tara Visurilor noastre

Anul V.

Septembrie 1941

No. 4

Revistă literară pentru tineret. Apare lunar, afară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III., Vadul Călugăreni No. 2

La capătul unui an de domnie

M. S. REGELE MIHAI I.

La capătul unui an de domnie
M. S. Regele a spus:

**Să ne ajute Dumnezeu să împlinim
toate năzuințele românești**

Telegrama Domnului Mareșal Ion Antonescu

Cu prilejul împlinirii unui an dela urcarea pe Tron a
Majestății Sale Regelui Mihai I, D. Mareșal Ion Antonescu
a trimis Majestății Sale următoarea telegramă :

MAJESTĂȚII SALE REGELUI MIHAI I

Castelul Peleş, Sinaia

La capătul unui an de domnie rog pe Majestatea
Voastră să primească urarea mea ca neamul nostru să
trăiască sub domnia Majestății Voastre pagini de
onoare și de luptă, ca acele din acest an și să-și îm-
plinească toate năzuințele și toate drepturile.

Mareșal Ion Antonescu

Răspunsul M. Sale Regelui Mihai I

La aceasta Majestatea Sa Regele a binevoit a răspunde
prin următoarea telegramă :

Castelul Peleş

DOMNULUI MAREȘAL ION ANTONESCU

Vă sunt recunoscător pentru paginile de glorie pe
care le-ați înscris în acest an în cartea neamului. Să
ne ajute Dumnezeu să împlinim toate năzuințele ro-
mânești.

Mihai R.

Șara Visurilor Noastre

Imi plec genunchii azi ca ș'altădată
 In fața-Atotputerniciei Tale,
 Indreaptă-Te spre noi încă odată
 Spre glasuri 'necate'n jale.

Nu merităm. O!... știm că Te-am uitat,
 Că suntem niște rătăciți,
 Dar Doamne, când trupul este frânt și buza lui te chiamă
 (neîncetat,
 Ești Tată, trebuie să ierși, să mângâi pe loviți.

Să vindeci rana care ne-a săpat-o
 necredința,
 S'o vindeci, când din întuneric Te chiamă
 pocăința.

Să ștergi cu mâna-Ți de părinte
 a lacrimii arsură,
 Să faci în sufletele noastre de azi'nainte
 să fie dragoste, nu ură.

Și brazda ce ne-ai dat-o nouă
 Să fie-a noastră 'ntreagă,
 Căci Doamne.....
 Și moșilor și nouă ne e dragă.

Implântă'n brațul nostru tăria,
 Să frângem trufia tuturor
 ce'ncearcă
 Să ne-arunce sub jugul lor.

Și mare...
 Fă să strălucească printre astre
 Țara mea,
 Țara visurilor noastre.

GH. VLĂDOIU
 student

Din Proclamația Dlui Mareșal Antonescu către țară

ROMÂNI!

Continuând, cu nebiruita credință în puterile Neamului, lupta noastră de apărare a pământurilor și a civilizației și munca de reconstrucție a instituțiilor vieții românești de îndată ce lupta sfântă ne va îngădui popasul unei noi acțiuni naționale, vom păși la împlinirea crezurilor românești de totdeauna și a nevoilor Statului.

Din discursul I. P. S. S. Metropolitul NICOLAE al Ardealului, rostit la În- scăunarea Episcopului VENIAMIN al Caransebeșului

Sunt folositoare și programele tehnice, de îndrumare a producției, de repartiție mai dreaptă a bunurilor, de înzestrare a armatei; dar factorul de temelie de care depinde succesul în aceste domenii și de care depinde viitorul nostru este *înoirea forțelor morale ale națiunii*. Dacă nu se va da toată grija acestei probleme centrale a existenței neamului nostru, orice altă silință este zadarnică. Chiar biruințele de pe fronturi, câștigate prin vitejie și jertfă, nu le vom putea valorifica spre mărirea și întărirea durabilă a neamului, de nu vom fi în stare a înoi și vindeca statornic sufletul neamului prin forțele superioare ale creștinismului profund și sincer.

Cu Dumnezeu înaintea!*)

Acum 2 luni am închis anul școlar într'o atmosferă apăsătoare, greoaie, din cauza atâtor nedreptăți, umilințe și răzvrătiri pe care le-am îndurat în ultimul timp, nu mai aveam încredere în nimeni și nimic. Graba cu care am fost nevoiți să terminăm anul școlar ne-a dat de gândit iarăși, dacă nu cumva se va abate și altă nenorocire peste noi.

Dar ziua de 22 Iunie a ridicat această atmosferă depe capul nostru, în această zi Țara și-a ridicat fruntea, noi am ajuns la o reculegere și la o re'nălțare sufletească, am revenit la vechea noastră demnitate și mândrie pe care am moștenit-o dela strămoșii noștri. În această zi a'nceput războiul sfânt împotriva acelor, cari în Iunie 1941, au rupt din trupul Țării noastre într'un mod, care nu-i poate așeza în rândurile Țărilor cizilizate. Adâncă rană au lăsat, de care s'au bucurat unii din vecinii noștri, poate chiar înrudiți cu ei, după fapte și regimuri.

A pornit războiul sfânt împotriva acelor, care au vroit s'aducă raiul bolșevic în toată Europa prin metode speciale, care s'au simțit într'un moment dat și la noi. A'nceput războiul, pentru a scoate din mâinile lor, mânjite cu sânge nevinovat, bisericile pe care le-au batjocorit și de a salva creștinătatea, pe care au sugrumat-o timp de 22 de ani. A pornit acest război pentrucă sângele atâtor nevinovați, cari au fost chinuiți, împușcați și spânzurați pentru dreapta lor credință, a cerut ajutorul lumii creștine să le salveze copiii și nepoții. Nu este de altfel primul nostru război împotriva acestor barbari, cari au făcut să se cutremure toate țările; e proaspăt războiul din 1918, pe care l-a dus armata română împotriva hoardelor lui Bela Kun, salvând țara vecină dela pieire. Dar proverbul că: „pe cine nu-l lași să moară, nu-te lasă să trăești“, ni-se potrivește de minune.

*) Cuvântare ținută în fața părinților, profesorilor și a elevilor, la începutul anului școlar 1941-42.

Dar durerea pricinuită n'a fost uitată, iar ziua socotelii a'nceput la 22 Iunie. Basarabia și nordul Bucovinei n'au fost uitate, ele sunt provincii românești, trup din trupul nostru și sânge din sângele nostru. Acum un an s'a tras acea graniță, care nu era nici dreaptă și nici firească. Aceasta a căzut la un semn al Marelui nostru Conducător, când armata Țării, având tradiția înaintașilor în suflet, a ridicat arma și a pornit într'un iureș de nedeschis, pentru a desrobi frații și a recuceri pământul românesc îngrășat de sângele străbunilor noștri.

Au căzut poduri, s'au dărâmat produsele științei moderne în fața piepturilor de oțel ale ostașilor noștri. A rămas în urmă frontiera vremelnică, ale cărei ape, timp de un an, au dus păcături de sânge în apele Dunării. Tot în urmă a rămas un an negru, care se șterge din sufletul nostru cu sângele eroilor noștri. Astfel pământurile înjumătățite au devenit una, iar firul rupt o vreme, s'a înodat la loc și a'nceput a-se depăna liniștit, tras par'că de mâinile bătătorite ale acelorași voievozi înțelepți și mucenici ai istoriei moldovenești, care au clădit aici cetăți creștine și au păzit cu spada granița prea des amenințată a civilizației apusului. Dumnezeu a trimis asupra oștirii creștine a României duhuș biruinței. Prin jertfă curată, soldații noștri au câștigat pas cu pas pământul sfânt al Moldovei lui Ștefan cel Mare din mâna dușmanului, care ni l-a răpit în mod barbar. Dar nu s'au oprit aci, au plecat mai departe să desrobească și pe frații de dincolo de Nistru, care așteaptă de mult să răsară soarele și pentru ei. — Au luat cazemate construite ani de zile, cu piepturile lor, au luptat printre tancuri și împotriva lor cu o'ndârjire nemai pomenită. Ne-au câștigat stima armatelor aliate, stima lumii întregi. Ne-am recâștigat dreptul la libertate și la conducere prin sângele eroilor noștri în trecut și acum. Suntem un neam de eroi, care nu s'a stins și nu se va stinge niciodată, eroismul strămoșilor noștri trăește în noi.

Am re'nceput să fim, în această margine a continentului, aceea ce istoria ne-a învățat să fim: pază strașnică împotriva barbarelor porniri asiatice. Și dacă este nevoie avant-post definitiv. De aceea să-ne închinăm în fața jert-

fei pe care au adus-o eroii noștri, să fim vrednici de ei și să-le urmăm pildă. Să lăsăm să-ne vorbească Zaharia Bârsan în câteva versuri despre eroii noștri:

„Nu-s morți cei ce au căzut pe câmpul de onoare!
S'au dus numai pe drumul aprins de ideal
Noi n'avem morți în Țară și nimenea nu plânge
Și nici un suflet încă de jale nu s'a strâns!
Pe cei ce-s duși... Cu fală noi îi purtăm în sânge
Credința lor e farul ce'n veci nu-se va stinge“.

Dacă Romanii și-au câștigat libertatea cu fierul și nu cu aurul, tot așa și noi urmații lor, ne-am recâștigat libertatea parțială prin fier și nu prin aur. Am spus parțial, fiindcă biruința noastră nu-se poate mărgini aici, ea trebuie să fie totală, va trebui „să cucerim ce avem de cucerit“. „Nici o brazdă Românească nu se uită“, și nici vreo putere străină va putea să stăpânească măcar un singur Român! „Murim mai bine'n luptă cu glorie străbună, decât să fim sclavi iarăși în vechiul nost pământ“. Aceasta ne este deviza, cu ea se vor naște, cu ea vor trăi vor și vor muri toate generațiile de Români. Eroii noștri ne-au șters tot zbuciumul, toată umilința din ultimul timp, iar noi ne-am ridicat ochii și privim înainte cu mândrie și încredere.

Vom fi noi vrednici de această jerfă, vom putea noi să răspundem chemării pe care ne îndrumă ei?

Da, vom fi atunci, când vom ști să-i ascultăm, să-ne pregătim temeinic și cinstit, să muncim zi și noapte fără preget și fără a cunoaște oboseala, fiecare la locul lui, așa cum îi dictează conștiința și Țara. Gândește-te, tinere adevăratul beneficiar al jertfelor eroilor, ca să le meriți, pentru tine, totul trebuie să fie Țara și Neamul. După felul cum te pregătești pentru ziua de mâine, așa-ți va fi Țara. Deci ne așteaptă un an de muncă. Cinstită și ordonată, pe care o cere Țara, Regele și Conducătorul dela fiecare.

Înainte de a'ncheia țin să mulțumesc în numele Școlii S.S. părintelui Lăzărescu, care după un an de surghiun, se'ntoarce pe frumoasele plaiuri ale dulcii Bucovine, pentru ca să-și reia misiunea dela 'nceput, după frumoasa și pretioasa activitate pe care a depus-o la noi. Il regretăm că pleacă dintre

noi, ne a fost un colaborator prețios, un bun camarad și un admirabil duhovnic, dar are o misiune mai mare de'ndeplinit, pentru care are și pregătirea necesară dar și datoria. Du, părinte, scumpei noastre surori cele mai calde salutări și spune-i că aici bate același suflet de Român care a suferit pentru frații lui un an de zile, iar acum, când una suntem, fericirea noastră n'are margini. Iar Sfinției Tale îți dorim mulți ani cu sănătatea ca să-ți poți îndeplini misiunea în cele mai bune condiții pentru binele Neamului și al Țării.

Vasile Mioc
dir. la Diaconovici Loga

Regăsire

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Ce regăsire triumfală după un an de pribegie!...
Acelaș brâu de valuri... Nistru, aceleași case de pământ,
Aceleași ziduri năruite ce străjuiesc de-o veșnicie
Voroavele lui Vodă Ștefan săpate'n lespezi de mormânt.*

*Nimic nu te-a schimbat Moldova!... te regăsesc același țară
Cu-aceleași mori de vânt în zare ce-au măcinat prin veac hain
Amarul dorurilor noastre în para vântului de seară,
Din apa Prutului la Nistru, din malul Mării la Hotin!*

*E regăsirea noastră soră cu-aceiași zori de dimineață
Ce-ii vom vedea și'n altă parte, sclipind pe lespezi de altar,
Când cu tumultul vijeliei vom despica tăioasa ceață,
Zidind o nouă Românie în strămoșescul ei hotar!*

DAN RADU IONESCU

„Nicio brazdă românească nu se uită“

Așa ne-a făgăduit neînfricatul nostru Mareșal, iar noi la rândul-ne, i-am făgăduit să fim alături de dânsul, întru această sfântă credință.

I-am făgăduit sufletul nostru, plin de avânt; i-am făgăduit avutul nostru; i-am dăruit pe părinții și pe frații noștri și am scris, cu sângele mucenicilor anonimi, noua gra-niță dinspre Soare-răsare.

Acolo, în Răsărit, am pus primapecete, pe noul act de renaștere a neamului nostru. El este un act simplu și în el nu vom găsi înscris decât dorința noastră legitimă:

„ROMÂNIA A ROMÂNILOR“

„TOȚI ROMÂNII ÎN ROMÂNIA“

Este aceasta o poruncă ce ne vine din lăuntru drep-turilor noastre, pe care le-a scris pe cerul Patriei, în prima zi de războiu, viteazul *Locotenent Agarici* și pe care apoi a subsemnat-o, cu sângele său, eroul *Sublocotenent Marius Demetrescu*, șeful promoției „Regele Mihai I“.

Ne oprim numai la aceste două nume, pe care le-am dăltuit în sufletul națiunii și înainte de a închide capitolul luptelor năprasnice de pe întinsul „*împărăție roșii*“, avem datoria să ne întoarcem privirea și către alte plaiuri, unde doina toarce firul amărăciunilor și unde graiul nației noastre este sugrumat.

Noi am plecat în pribegie în zi de toamnă vijelioasă, dar am lăsat acolo, dorul de frații noștri, de cântecele noastre, de credința noastră.

Le-am lăsat acolo cheazășie pentru vremurile care va să vină și le avem acolo, în paza părinților, care sunt nevoiți să-și profeseze nădejdea în puterea Dumnezeiască, în locașuri cu întuneric și urmăriți de prigoană.

N'am plecat de frica nimănu, ci am fost mânați de soartă.

Noi nu ne-am spus încă cuvântul și *cuvântul nostru va fi tot așa de simplu, tot așa de categoric ca și dreptul nostru de a-l pronunța.*

Pe noi nu ne înspăimântă „plumbii“ dușmanului, pentru că în fața nemerniciei lui, noi opunem dreptatea noastră, sufletul nostru și credința nestrămutată în cauza noastră sfântă.

Și ziua răfuelii nu este departe, căci eroii din clasa lui „*Agarici*“, așteaptă cu nerăbdare să reînscrie pe cerul dinspre Apusul țării, granița firească a neamului, iar camarazii lui „*Marius Demetrescu*“ sunt gata să pună ultima semnătură pe actul de *vieață românească, care trebuie să existe pe pământul românesc.*

N'avem nimic de adăogat la această mărturisire sinceră. Noi arătăm cu degetul pe acel care ne-a furat și nu vom îngădui nimănui și niciodată ca să asiste la prohodul neamului și gliei noastre.

De aceea, în mustrarea pe care trebuie să ne-o facem zilnic, pentru ciuntirea pământului Patriei, trebuie să înscriem ca unic îndreptar, eterna lozincă, după care „*Nici o brazdă Românească nu se uită*“.

Ionescu Pel.

dir. Liceului Militar

Destăinuire...

Fragment dintr'o novelă inedită

Gheorghe nu se ascunsese de Ion de nu i-a spus înainte ce vrea să facă, dar în acest domeniu sufletesc, chiar celui mai apropiat suflet e greu să te desvăluiești dinainte, ci cel mult e primul la care te duci să-ți descarci bucuria ori suferința, după aceea...

Și Gheorghe dela Ileana s'a dus la Ion.

Il găsi scoțând jugul boilor în fața grajdului, după ce dusesse carul încărcat cu saci de cucuruzi în șură, înainte de a-i pune la uscat.

De fericire și bucurie nu știa cum să înceapă, ci alergă numai spre el ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Se opri în fața lui cu pieptul umflat parcă de atâta veselie ce-l năpădea.

Ion se'ntoarce pe jumătate spre el scotând un resteu dela jug.

— Ce-i, Gheorghe?

Gheorghe strânse puternic pumnii ca să nu isbucnească în el clocotul de fericire ce-l stăpânea și strigă numai înăbușit și ridicându-se pe călcăie :

— Ah, mă Ioane, Ioane! ca și cum ar fi zis: da' nu vezi!

Ion, cât era el de în stare să se uite pe sine ca să-și dăruiască altuia toată atenția când i-o cerea, acum însă, după întâlnirea de azi dimineață cu Ileana, cu greu se putea ascunde că-i erau mai tari gândurile decât el și-l copleșeau amarnice, împletite cu puține fire arginții de speranțe.

Noroc că Gheorghe nu mai observa nimic, ci se apropie și mângâind spatele boului de lângă el își stăpâni năvala încercând să vorbească liniștit.

— Măi, Ioane! Știi... că... mi-i dragă Ileana.

Ion trecu în cealaltă parte a boilor ca să scoată al doilea restel din jug.

Până acum nu vorbiseră niciodată pe fața și deschis despre Ileana, fiecare căutând parcă să ascundă, avar, numai pentru el. Dar cum Ion nu se ascundea niciodată după vorbe, rosti și acum limpede și liniștit.

— Și mie mi-e dragă,

Dar o gândire care începe cu „și mie“ are mai mult o valoare de aprobare decât de afirmarea unui simțământ propriu, așa că Gheorghe, și așa prea plin numai de fericirea lui, nu observă tonul de durere sinceră cu care rostise Ion, cu toată liniștea lui, vorbele acelea.

— Știu, Ioane, că doar cui nu i-e dragă! Dar la mine e altceva, Ioane. Nu știi dacă poți să... Ah, Ioane, Ioane...

Se opri deodată, se apropie de Ion și luându-i mâna zise cu glas parcă solemn și grav :

— Ioane, am cerut-o de nevastă!

Ion tresări un moment, dar își desfăcu liniștit mâna dintr'a lui Gheorghe și se duse în fața boilor. Aburcă ușor jugul pe umăr și-și îndemnă boi să iasă din el :

— De, Joian, hâis Juncan, și lăsându-i să meargă în grajd, duse jugul în șură și-l puse la capătul proțapului, apoi închise pe dinăuntru porțile cele mari ale șurii și ieși pe portiță în curte. Se'ndreptă apoi către Gheorghe care rămase cu gura întredeschisă ca un om cu vorba începută și așteptă liniștit :

— Și ea...! Ce a zis?

Gheorghe, pe care pauza făcută de Ion îl făcu să se, piardă puțin, răspunse cu câteva clipe întârziere :

— Mi-au dat-o, Ioane... E a mea!

Ion, care se regăsise pe sine în pauza făcută ca să ducă jugul în șură, fi întinse mână zămbind și-i spuse forțându-se să fie sincer :

— Să fie într'un ceas bun, Gheorghe...

Li ține mână strânsă, vrând parcă să mai spună ceva, dar nu-i mai ieșiau vorbele din gât unde se strânseseră ca într'o amarnică tremurare de plâns, pe care trebui să se țină tare ca s'o înăbușe în piept.

Gheorghe îl atrase fericit spre el ca să-l îmbrățișeze și Ion îl strânse așa de tare, așa de cu drag și așa de dureros încât Gheorghe se desprinsese încet din strânsoarea lui și spuse, fără să știe de ce :

— Măi, Ioane, noi am fost întotdeauna ca frații... dar se opri aci înecat de emoție și-l îmbrățișă iar.

Ion își reveni mai întâiu și-l îndepărta încet, zămbind.

— Ei, acum hai, du-te la cină că doar nu tot din dragoste trăiește omul.

— Da, da, mă duc, îl ascultă fericit Gheorghe. Da' hai și tu ca să fim toți trei, cu tata, într'o zi mare ca asta.

— Bine, bine, voiu veni, numa' să-mi găt lucrul, să dau o mână de nutreț la vite și să-le rănesc așternutul că or fi și ele ostenite.

Ion văzu de s'au culcat galițele și le închise ușița coțetului să nu le poată ajunge dihorul, apoi scoțând din șură

o furcă de fân pentru nutreț și una de paie pentru așternut, le duse pe rând în grajd.

Legă boii deoparte. Le râni așternutul scoțând cu roaba patele murdare și ducându-le cu roaba la gunoiu, apoi le întinse pe jos paie proaspete, curate și le umplu ieslea cu fân.

Abia atunci deslegă boii de unde îi lăsase și îi duse pe fiecare la ieslea lui, ca la jug Ioian întâiu la dreapta și apoi Juncan la stânga.

Rămase lângă el mângăindu-i fără sine spatele și privind în gol. Apoi își prăvăli capul pe coapsa bouului gemând.

— De ce, Doamne! De ce-ai vrut așa?... Ileană, Ileană!...

Boul se întoarse mirat, ronțâind liniștit o gură de fân.

Ion îi apucă cornul cu o mână și mângăindu-l în neștire îi vorbi ca unui om:

— Da, Juncan, sărmane... Dar ce știi tu... Tu dacă ai mâna ta de fân după osteneala lucrului, ești cuminte și ce-ți mai trebuie...

Il mângăie între coarne și apoi aduse din colțul grajdului bulgărul de sare și i-l așeză în iesle lângă fân.

— Na, măi, și linge-l, că tu alte ce știi!...

Ieși afară din grajd, dar rămase o clipă rezemat de ușcior șoptind dureros:

— Gheorghe, Gheorghe, dacă ai știi tu...

Dar îl năpădiră toate amintirile atâtor veri lungi și pline, petrecute cu el; îl rușină gândul dragostei nefățărute și fără nici un spin, de până acum și se înduioșe sincer șoptind, cu glas plin:

— Fii fericit, Gheorghe, că doar eu pe tiue te am...

Fii fericit.

Și închise grajdul ca să meargă la Gheorghe...

Gheorghe Cosma

Povestea unei țări

dedicație Cornелиei Bonașiu

*Văd vise spulberate în geamul cu mușcată
Înt'însul o femeie cu gându'n depărtări,
Acolo printre măguri, poteci cu romanife,
Acolo se ascunde povestea unei țări.*

*Văd vise spulberate sub teii mari din curte,
Or înflori salcâmii și-apoi s'or ofili,
Un vis senin de vară va bate la portiță,
Dar cine-o va deschide și cine-l va primi?*

*Doar ea cu ochii roșii de lacrimi și doruri
Uita-va de mușcată, de flori, de lilioci,
Sosi-vor rândunele și vor pleca din nou
Iar toamna ca o umbră va plânge pe poteci.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj
*Văd vise spulberate în vechea odăiță.
Cu cărțile pe ratturi de mit și poezii,
Stau toate prafuite cu florile din geam
Dar primăvara trece cu frunzele din vii.*

*Și trec în cărduri păsări spre alte țări streine,
In trista mea viață o clipă se opresc,
O melodie dulce din măguri sălăjene
Imi cântă la fereastră ș'apoi din nou pornesc.*

*Văd vise spulberate în cimitirul tainic,
In negru o femeie lovită de furtuni
Din flori sădite noaptea și blânde viorele,
Așează tremurândă pe crucea grea, cununi.*

*Ea-și plânge'n nopți bărbatul pierdut. In cimitir.
Copila, ce ca vântul plecat-a'ndepărtări...
Iar eu ce fără leagăn ca vântul rătăcesc,
Plâng dorul ce mi-aduce povestea unei țări.*

VIORICA OȚELIA

Șoapte din isvor

*Isvoraș cu murmur dulce
Să ne prindem frați de cruce;
Eu cânt jalea, tu cânți dorul
Că ni-i pustiit ogorul.*

*Isvoraș pe-a tale unde
Duci la vale doruri multe,
Și frunze veștezi din tufiș;
Toate tu le duci în Criș.*

*Stau și mă tot uit la tine
Cum te duci fără de mine.
Cu unde line lovești malul
Și în cântu-ți plângi Ardealul.*

*Isvoraș în line-ți șoapte
Lăsai doru-mi să s'adape,
Tu-mi șoptești cu gând de frate:
Ziua sfântă nu-i departe.*

*Doru-mi voiam să s'aline
Când am stat la stat cu tine;
Azi, ne îngânăm durerea
Măine, vom cânta Reînvierea.*

N. J. BREBENEL

Noi

*Ne-am ridicat din sânge și fărână
Mai riguroși pe plaiuri strămoșești
Și-am fost crescuți în vifor și'n furtună.
Copii ursiți, ca numai în p'ovești.*

*Ne-au zămislit din lacrimi părinții,
În doruri așteptând îndurerați
Să străluceasc' un soare-al biruinții
Pe crestele bătrânilor Carpați.*

*Căliți de suferințe și de jale
Ca și strămoșii ne'nălțăm mereu
Bătătorind și noi aceeași cale
Sub steag desrobitor, cu Dumnezeu.*

*De atâta amar ce-au îndurat de veacuri
A renăscut în noi un uragan,
Să fâlțae stindardul pește plaiuri,
Stindardul glorios al lui Ștefan.*

OCTAVIAN POPA
cl. VII. Beiuș. S.I.V.

Bihorul

*Pământ românesc de viscol bătut Cluj
Străjer ești la maargini de țară
Dușmanii păgâni pe tine te-au vrut
Iar fii-ți fără de luptă te dară.*

*E verde câmpia și codrii tăi verzi
Sus cerul e veșnic albastru
Iar Crișul e Negru și oamenii albi
Și munții întăritură de castru.*

*Bihor românesc, la sânu-ți crescut-ai
Eroi legendari ai neamului tău
Care-au luptat și cari s'au jertfil la
Oradea, Beiuș și Vascău.*

*Codrul tău verde trăește în noi
Speranță ne dă la lupta ce vine
Dreptatea învinge ! Și ea e cu noi
Iar Domnul ne'ndreaptă mereu înspre bine.*

OVIDIU ROMAN
VIII Oradea-Beiuș

Culmi și abise

(reflexii)

Navem dreptul la lamentări atât timp cât printre noi și plimbă regalitatea măcar un dram de sfințenie. Ea e apanajul oricărei aspirații spre mai mult cer, spre mai multă înseninare. Existența ei micșorează proporțiile unei teroare ce cuprinde sufletele cercate de un sentiment al destrămării. Căci nu știu, dacă fără acest prețios ajutor, inima noastră ar putea să se infioreze la gândul că porțile eternității sunt deschise pentru fiecare muritor...

* * *

Unii admit că a scrie frumos înseamnă a fi sceptic, a ieși în public ca pesimist și a fi numit de semenii un om pe culmile disperării. De fapt, cred, că a fi sceptic înseamnă a *nu* avea o poziție fixă și a ignora *necesitatea* unui punct de vedere. BCU Cluj / Central University Library Cluj

În creație unii sunt senini, ca cei siguri pe ei înșiși; alții dornici de aspecte mereu înnoite, preferă o oscilare între două lumi opuse, însușindu-și o impresionantă diversitate în gânduri, sentimente și concepții.

Scepticul sfidează pe cei ce știu să se atașeze vieții normale și obișnuite; pesimistul plânge liniștea celor împăcați cu soarta; disperatul n'are nici măcar curajul să privească viața în față; totuși atitudinea lor e aprobată și prețuită. Evităm echilibrul și admirăm pe cei ce simt cum le fuge pământul de sub picioare și le sbârnăie haosul în urechi. Cât de puțin e omul cu adevărat „homo sapiens“.

* * *

Creatorii de artă au un scop suprem: intrarea în universalitate. Dar universul acesta nemărginit cuprinde așa de mulți și de multe și e așa de vast.

Totuși intrarea ce-ți permite trecerea în universalitate e atât de unică, de îngustă, în cât secolele reușesc să-și recreeze un număr destul de mic de oameni universali...

* * *

Cei ce vorbesc mult și fără rost ar fi bine să se gândească câteodată că s'află mereu oameni care să fie în stare să-i comenteze ori cât ar fi de volubili. Și poate gândul acesta le va fi o tămăduire și vor putea să profite de el gândindu-se bunăoară cum în tăcere ar evita dispersarea unor idei pe care și le-adună cu bătaie de cap. Dar aceștia ar scăpa și de compătimirea altora și-ar adăuga inteligenții pe care țin să și-o expună, multă și necesară demnitate...

* * *

Mulți oameni mari și cunoscuți au ajuns în admirația semenilor lor tocmai fiindcă evitau mulțimea și aveau orare de popularitate. Cei ce caută a fi populari lucrează din interes; cei ce se retrag din mijlocul mulțimii, coborând în adânc de reculegere și singurătate, dovedesc că știu disprețului ceea ce e mic și teluric în noi. Deaceia ei ies din comun și ceea ce totuși îi face admirați, e puterea lor de a apropia cu ceva măcar Cerul de pământ.

Admirând opera unui artist unii exclamă: parcă te ridică spre înalt. Credința mea e că acest om mare și cunoscut în fapta sa, s'a ridicat pe sine deasupra altora ca s'aducă între ai săi mesagiul altei lumi, îndemnul altor glasuri și bucuria celor de pe culmi!

* * *

Desigur nu odată ți s'a întâmplat se ieși dimineața printre florile tale din grădină.

Ai văzut cum în bobul de rouă al dimineții de vară, se oglindește seninul necuprins al Cerului și cum întreaga împăcare a coborât în liniștea aceea încremenită.

Ai văzut deasemeni oameni ce-și purtau traiul în mers greoi ori mai sprinten, dupăcum vieța îi copleșea ori îi ridica. În fiecare însă puteai vedea tot reflexul trăirii și al luptei neincetate când te-approiai mai mult de sufletul lui. Cei vechi mai deștepți adesea ca noi, ziceau că în sufletul omului e centrul lumii și din el radiază forțele oculte ce animă acțiunea noastră.

Bossuet și pe bună dreptate, leagă de fiecare din noi aceea „grandeur céleste“ ce ne mângăie străduințele și însuflă speranțele în mai bine.

E cert că ne e cu putință a face lucruri mari. Dar atunci de ce a răsărit ca o buruiană rea și otrăvitoare printre noi, pesimismul și disperarea ?

* * *

Aș explica eterna neînțelegere între poeți și critici prin deosebirea ce există între forțele ce predomină activitatea lor literară ; unii sunt conduși de sensibilitate poetică, alții sunt supuși rațiunii și judecății reci. Fără îndoială însă că pe amândouă categoriile, inteligența fi pune pe picior de egalitate și ea le și pune în mâini arme de război.

* * *

Ignorarea puterii și valorii proprii face pe unii să se creadă necesari mulțimii și societății, iar pe alții să se creadă inutili de-a-dreptul.

Desigur dacă nu ne-ar teroriza aceea groază de echilibru și cumpătare n'am îndrăzni nici unul să susținem nici că suntem prea necesari vieții nici că suntem chiar inutili. Fiindcă fiecare numai în dreaptă cumpănire și echilibrată judecată va recunoaște rostul existenței sale și nu va mai invoca puerile argumente pentru a răsturna sensul și finalitatea vieții.

Bătrânul filosof antic avea dreptate să recomande semenilor săi un leac pentru a fi vindecat scepticismul inutil astăzi ca întotdeauna: „gnothi seauton“ — cunoaște-te pe tine însuși; e formula ce te împiedecă a fi prea mândru și totodată îți dă curaj să te ridici acolo unde trebuie și îți rezervat locul...

* * *

Contrar celor ce se exprimă incorect și cu totul greșit despre tinerețea plină de avânt și sentimente mari, eu cred că nimic nu-i dă mai multă strălucire și demnitate decât necurmata vibrație intensă a ființei întregi, răscolită de vâpăi interioare, gata să mistue tot ce e înalt, bun și candid.

Deaceea legile firii apropie inimi ce-și simt același ritm în sguduiri de simțire, iar seninul nepătruns de Sus coboară pe fețe luminate de un surâs oferit vieții...

Când vieața-și găsește un apanaj în iubire oricum ar fi privită, ea nu e susceptibilă unei desconsiderări și nici nu i se cuvîin invectivele unor critice greșite.

Gh. Bulgăr

Sărman poet

*Sărman poet ce plăsmuești
Acorduri de cuvinte...*

*Dintr'un noian de gânduri răvășite,
Urzești o lume care să te alinte,
Gândești cu ea, trăești și te'nțelegi.
Purtând pe buze un zâmbet ce nu pierе,
Grăești adeseori ca un profet...
Și lumea asta te compătimeste:
„Sărman poet!...”*

*De unde poate ști un oarecare
Ce mică-i lumea'n josphicia ei?
Să știe el că tu ești vrăjitorul
Ce naști vieți din murmur de cuvinte
Și ideal senin din frământări!*

*Copiii celor care azi te uită
Vor ști să-ți preamărească neștiința.*

Vei fi citat în manualele școlare...

*Și un orășel patriarhal
Va desveli o statuă măreață:
Va semăna nu fie — ci oricui. —*

*Sărman poet ce viețuești
Din etemere gânduri...*

NUNU
liceul militar

Destăinuire

Nu gând, ci sbor de păsăre măiastră
Spre taina ochilor tăi de lumină.

*Pribeagă a bătut cândva iubirea
La geamul sufletului meu pustiu.
E mult de-atunci?... sau a fost ieri?... Nu știu —
Dar mi-a rămas neaștearsă amintirea
Atingerii ușoare ca de fum...*

Iubirea mea, pe unde ești acum ?

*Iși cerne toamna negurile reci
Și frunzele se scutură pe cale;
Ci eu cu sufletul robîț de jale
Cutreer tănuitele poteci
Ș' ascult cum plîng tăcerile în mine;
Iar gândurile se desprind ușor
De ramura uscată o vieții
Și 'ngălbenite se aștern : covor
Să treacă în Calai strălucitor
Cu pași de vis aducerile-aminte...*

*Iubirea mea, noian de doruri sfinte,
Povestea vremurilor de de mult !
De ce nu pot și azi să mai ascult
Amăgitoarele-ți cuvinte ?*

*De ce, cu trupul frânt și istovit,
Impovărat de anii tinereții
Eu rătăcesc pe căile vieții :
O umbră lunecând printre morminte ?*

* * *

*S'aud prin crâng nelămurite șoapte
Și vântul cântă 'ncet : o rugăciune.
Ci eu cu dorul răstignit în noapte,
Ascult cum plîng tăcerile în mine
Insângerându-mi sufletul pustiu.
Mi-e frig... sunt singur, singur... și-i târziu.*

VALENTIN DUNĂREANU
Cluj—Timișoara

Dimineața

*Pe-obrajii verdelui pământ
Căzură lacrimile des.
Sclipesc și mii de raze țes
Pe-obrajii verdelui pământ.*

*Hotarul lumii s'a aprins :
Un smeu cu sângele turbat
Asvârle foc din nări spre sat !
Hotarul lumii s'a aprins !*

*Pe-o creangă vrăbii se iubesc :
Șopteac din cioc, din aripi bat,
O clip' apoi s'au sărutat !
Pe-o creangă vrăbii se iubesc.*

*O rândunică râde 'n sbor :
„Vă cântă lira lui Amor ?”
Se pierde-apoi în zări cu zor
O rândunică râde 'n sbor !*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

AUREL GHENDER VIII
Oradea-Beiuș

Povestea unei picături de apă

Plouă... Stropii se perindă prin fața ochilor mei.

Apa... Un element neînțeles. Fiecare picătură se naște, trăește și moare pentru a putea renaște într'o lume de basm.

Iată una, s'a strecurat prin crepătura geamului, spre mine. Printre lucirile ei, întrezăresc o fețișoară rumenă de fetiță ce stă gata să-mi vorbească. O voce subțirică, venită par'că din altă lume, începe să-și dapene firul povestirii, pe marele mosor al închipuirii.

— Am deschis ochii în întunericul de nepătruns al straturilor subpământene. Simțiam că mă mișc în rând cu alte semene de ale mele. Tot felul de sgomote mă înconjurau. Imi era frică.

— Aici suntem într'o grotă subt pământ, spuse o voce lângă mine. Era mama de care tăişul nemilos al unei pietre mă despărţise cu câteva clipe mai înainte.

— Vom ieşi îndată de aci, căci pământul nu mai are nevoie de noi, continuă vocea.

Deodată m'am simţit aruncată, împreună cu celelalte picături, afară. În primul moment am fost orbită de lumina puternică, cu care nu eram obişnuită. Pe urmă am privit mirată în jur. Mă rostogoleam pe un pat de nisip fin, în mijlocul unei păduri de muşchiu catifelat. Deasupra mea se înălţau măreţi, brazii. Printre ramurile lor se zăreau bucăţele mici de cer, cari alcătuiau par'că o dantelă. În faţa atâtor frumuseţi, m'am simţit ruşinată şi mititică. Miam aruncat ochi pe hainele mele şi am rămas uimită : în mine şi în celelalte picături se vedeau brazii şi dantela cerului.

Mama râse de uimirea mea şi-mi spuse că apa natura noastră, oglindeşte, adeca redă imaginea celui ce stă deasupra ei.

Continua rostogolire mă făcuse să ameţesc. Când m'am trezit, mama lipsea. Biata de ea, fusese înghiţită de o oaie însetată.

Acum nu mai mergeam pe nisip ci pe pietriş şi nu eram singure. Printre noi treceau bucăţele de lemn, grăunţe de nisip, paie şi alte murdării. Intre timp ne înmulţisem mult, călătorii nu ne mai puteau trece fără punte. Ne amuzam răsturnând pietrele pe care oamenii puneau piciorul ca să sară, şi-i făceam astfel să cadă, dar întotdeauna eram pedepsiţi, căci multe din noi erau absorbite de hainele lor,

Peste câteva zile, mai multe picături am fost îndrumate prin un sghiab de lemn. După ce am izbit o aripă dela roata unei mori am căzut într'o bulboană adâncă, în care credeam că vom găsi odihna atât de trebuitoare, dar alte molecule ne-au luat locul şi am fost silite să plecăm din nou la pribegit.

Zi de zi, numărul nostru creştea. Oamenii făceau peste noi poduri frumoase cu drumuri de fier, se plimbau cu bărcile pe suprafaţa apei şi pescuiau peşti.

După câteva, săptămâni de drum, am ajuns într'un lac mare, în care puteam în fine să ne odihnim.

Intr'o zi, m'am ridicat la suprafață. Soarele ardea cu putere. Am început să mă simt din ce în ce mai ușoară. Degeaba mă agățam cu disperare de celelalte prietene, căci m'am înălțat tot mai sus, spre cerul albastru.

Era așa de plăcut! Pluteam lin de tot, pe nesimțite. Vedeam lumea foarte mică.

Impinse de vânt, străbăteam întinderi uriașe, deasupra altor țări. Imi plăcea să aud mereu alte lucruri.

Când am ajuns la țara ta, am încetinit mersul căci vedeam ceva minunat: oamenii ieșau la lucru cu noaptea'n cap și de câte ori începeau o nouă brazdă, își făceau semnul crucii.

Camaradele mai vrâstnice ziceau că grâul de aici e mare în bob și la tot pasul dai de biserici frumoase, în care oamenii mulțumesc lui Dumnezeu pentru rodnicia pământului, și grija ce le-o poartă.

Cu toatele ne-am gândit că n'ar fi rău să cădem pe pământul acestei țări binecuvântate.

De aceea m'am oprit aci și ți-am spus povestea mea

E cald aici la tine. Mă simt tot mai ușoară, tot mai ușoară. Mă duc să spun și altora povestea... Adio...

Mircea Bene
cl. IV. L. Loga

Biserica, Familia și Țara

Biserica și familia: două mari realități, — temelii ale vieții omenești individuale și colective — pe acest pământ.

Biserica și familia: timbrul instituirii Dumnezeiești strălucește pe fruntea amândurora, ca un singur diadem ce le unește și desăvârșește strălucirea peste veacuri.

Cel ce-a înființat pe om în această vale a neputințelor sprijinite de atotputernicia Lui, bine a socotit că nu este bine omului să fie sigur; i-a făcut lui deci tovarășă asemenea lui: chip și asemănare și vie pildă celor ce se nasc dintrâși.

Iar Isus Cristos Dumnezeuescul întemeietor al Bisericii ce-i poartă numele, socotește că nu și poate începe mai potrivit, mai semnificativ activitatea publică pentru mântuirea lumii, prin jertfa, învățătura și pilda sa, decât binecuvântând infiriparea noului izvor de viață în nunta dela Cana Galileilor și schimbând la rugăciunea iubitei și iubitoarei Lui și a noastră Maică, Maria, apa limpede și dătătoare de viață, în vinul, simbol de tărie și susținător de veselie ce pare a da putere și trăinicie neputințelor întovărășite

Biserica și familia, două realități dintr'un singur izvor și cu o singură revărsare, atât de strâns și indisolubil unite în cuibul, ce le-a creat împreună dăinuirea peste veacuri: cuibul familiei sfinte din Nazaretul Judeii.

Căci era creată și cimentată această familie: de dragostea față de Dumnezeuescul Prunc ce trona și strălucea în inimi de curățenia altarului; Căruia se'nchinau Maica lui și ocrotitorul aparențelor lui de neputință omenească: blândul Iosif.

Iată rostul familiei: ca să fie creată prin și pentru realitatea ce-o desăvârșește: copilul. Iată putința familiei de-a fi sfântă; nevoița de-a se sfinți: sfințindu-se reciproc, prin pilda de sfințire a celor mari prin urmarea spre sfințenire a celor mici și prin împreună închinarea în fața Izvorului de tărie a noianurilor lor de neputinți; același Izvor ce strălucește luminează și încălzește, cu aceeași putere a cuibului din Nazaret, de pe altarele bisericilor la cari sau închinat strămoșii, moșii și părinții ce ne-au dat viață și ne-au păstrat și îmbogățit bunurile ei; în fericitul buchet al Neamului și Țării, cu care ne mândrim; în care biserici s'au închinat ei cerșind milă și iertare și binecuvântare pentru ei și pentru noi.

„Când a fost Isus de 12 ani, ne spune Sfântă scriptură: s'au suit cu toții în Ierusalim la praznicul Paștilor“.

„Și sfârșindu-se zilele, când s'au întors ei, a rămas Isus pruncul în Ierusalim“.

Adecă: „s'a pierdut“; dar părinții lui l-au aflat, unde nu se poate pierde nimeni și nicicând; nu se pierde cel ce se obișnuște a se rătăci adesea în casă ce ne apără de

rătăcirile inevitabile vieții și patimilor nestăpânite: „l-au aflat în biserică șezând în mijlocul dascălilor ascultându-i și întrebându-i“.

Nu că ar fi avut Isus nevoie și folos din înțelepciunea dascălilor: „ce se minunau de înțelepciunea și răspunsurile Lui“. Era El însuși izvorul a toată înțelepciunea; dar ca să știm noi cei mici că avem neapărată nevoie de știința înțelepciunea și ocrotirea celor mari; și că tot ce avem, am dobândit dela ei: dela tată, mamă, frați, cunoscuți, dascăli și preoți. Căci ne-am născut nimica aducând cu noi, afară de puțința de-a dobândi atâtea prin dragostea trudnică a celor ce ne instruesc în măsura ce ne iubesc.

Dar ca să știm mai ales că, pentru a nu rătăci în viață dela scopul vieții va să ne suim cât mai des, zilnic, de câteori putem la zi, cu trupul și sufletul în biserică Domnului Dumnezeuului nostru și al stărilor noștri: cerșind și noi milă și iertare, binecuvântare și ajutor neputințelor noastre, cu atât mai mari, cu cât le vedem și simțim mai puțin.

Vreți să fiți fericiți? Vreți să fiți siguri că nu greșiți? Vreți să fiți încredințați că nu rătăciți? Vreți să fiți asigurați că veți obține dela viață tot ce este omeneste posibil de obținut: — pătrundeți-vă de tăria și convingerea ce curge din Cuvântul lui Isus, spus îngrijatei sale Maice: „De ce m'ați căutat? ori n'ați știut că întru cele ce sunt ale Tatălui meu, mi se cade mie să fiu?!“

Aceasta nu pentru ca ea s'o știe — O știa Maria, și știa mai multe decât aceasta! căci era cutremurată de fericirea și durearea de a fi maica celui ce jertfă și pildă a fost dat lumii, prin ea; Dar ca să știm noi, care ne e locul unde ni-se cade să fim; locul, unde e nevoie să ne retragem cu trupul și sufletul, pentru a ne curăți, pentru a ne îmbogăți cu har ajutor și tărie; ca să putem și noi, ca și Isus: „crește cu înțelepciunea și cu vârsta și cu darul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.“

Na crescut Isus în înțelepciune, căci n'are de unde crește nesfârșita înțelepciune; a crescut doar în manifestarea aceleia în fața oamenilor pentru binele lor și mărirea lui Dumnezeu.

Dar ca să știm noi că datorința noastră e de-a crește cu vârsta, în înțelepciune, în fața lui D-zeu și a oamenilor.

Noi mai ales noi cei mici la ani și știință, dar atât de mari după nesocotita noastră închipuire : ne apreciem știința, și puțința-ne puțină : părtinitor : căci ne credem atât de cuminți, atât de știutori, că nu prețuim și nesocotim chiar pe cei, din știința, pilda și cărțile cărora ne mândrim cu atât cât știm : părinții și dascălii noștri.

Să știm că e datorința noastră, pentru binele și fericirea noastră, să desăvârșim în noi în primul rând, știința înțelepciunii Dumnezești ; din cuvintele Celui ce ne cunoaște fiindcă ne-a creat și ne susține și Care ne spune ; „fără de mine nu sunteți în stare să faceți nimic.“

Dar pentru ca să nu nască desnădejde, convingerea neputinții — adaugă și arată de atâtea ori : „Orice veți cere dela Tatăl, în numele meu, da-vi-se-va-vouă :“

Orice — vi se va da :

Cereți, rugați-vă neîncetat, cerșind, azi și întotdeauna dar pentru ai voștri părinți ; pentru a putea, astfel cel puțin să le răsplătiți dragostea lor jertfelnică pentru voi ; pe care veți fi doar în starea să o înțelegeți și măsurați, numai când veți fi înșivă în starea lor de azi : când ați vrea poate să-i iubiți și răsplătiți și nu veți mai avea pe cine !

Cinstiți-i, iubiți-i, ascultați-i azi, ca să n'aveți remușcări atunci și ca să nu vă simțiți pe dreptul, pedepsiți prin nerespectul și neascultarea de care vă vor împărtăși, copiii noștri, la vremea sa.

Căci „cine ce face lui își face“ !

Lăsând să vă pătrundă și încercând sa vă cuprindeți sufletul de aceste salutare gânduri, veți putea doar, în aceeași măsură, să înțelegeți și să apreciați gândul mântuitor al Creatorului și Mântuitorului lumi, așezând Familia și Biserica Sa pe ogașia rugăciunii și a muncii : aceeași care era atmosfera mângâietoare, dătoare de lumină și putere a familiei din Nazaret — sfântă tocmai pentru împreună tovrășia și unirea cu Dumnezeu a Mamei a tatălui crescător și a micului Prunc.

Când veți mulțumi, prin rugăciunile voastre, rugându-vă pentru părinții voștri iubiți, nu uitați să-l îmbrățișați în razele calde ale aceluiași rugăciuni fierbinți și pe regele vostru iubit, ca Dumnezeu, care ne-a ocrotit în toate greutățile veacurilor, — să lumineze drumul neamului prin bezna veacului de față, cu luminata Regelui și a Sfetnicilor lui înțelepciune, spre luminișul părtaș al binelui vostru și al Țării.

Augustin Cosma

Madrigal

(Miaulesclană)

*In ziua când mă vei uita,
Căci simt că va veni curând
Și ziua când
Voiu plânge'ncet
Uitarea ta,
In ziua când mă vei uita
Voiu fi poet...*

*In acea zi,
Intr'o cascadă de cristale
Din dorul vechilor romanțe,
Voi plămădi
Trei madrigale
In ritmul celor șapte nuanțe
Ce strălucesc în curcubeu
Și'n cânt voiu presăra năframe
Din versul celor șapte muze
Și tonul celor șapte game
Stârnite'n lira lui Orpheu...*

*In ziua când mă vei uita
Voiu plânge'ncet în madrigale
Iubirea mea,
Iubirea ta
Și cântecul uitării tale...*

PAUL BEJENARU
Liceul Militar

Pastelul nopții 'nvolburate

Jelește noaptea 'n tintirim
 Tmămăind cerul răsar stelele
 In joc nebun colindă ielele
 cu suflete gemene aceiași poveste împletim.
 Nici Roș, nici Verde împărat
 Nu și-au daruit cu-un taler rapzozii
 Amarnice vremuri în lume-au picat
 Se'n cruntă la noi din veacuri irozii.
 Și gol și funebru vânturile urlă
 Secera lunii-aninată'n turlă
 Râde la pământ arătându-și dinții
 Sub crucea plecată zarea se destramă
 In mormântul proaspăt tresărind părinții.
 Mâna ne întind și la ei ne cheamă.

NICOLAE CĂLIN.

Lic. Militar

BCU Cluj University Library Cluj Pribeag...

Pe băncile 'n crestate de pe alee
 Ședeai vișând la florile de soc
 Și 'n păru-ți sărutat de curcubeu
 Sta adunat întregul meu noroc.
 In poala ta scaldată'n stropi de soare
 Țineai în mână fericirea mea
 Și din potirele duioasei lăcrimioare
 Cădea argintul lacrimii de nea.
 In nopțile cu pălpâiri de stele
 Visam tot flori de soc și lăcrimioare...
 Pluteam scaldat în soare pe alee
 Gustând din mângăierea-ți zâmbitoare...

 Mă poartă pasul spre 'nserări, la locul
 Unde stătea cu păru'n curcubeu...
 Și-mi caut pas cu pas pierdut, norocul
 Și'n urmă-mi plâng salcâmi pe alee.

N. R. C. D. Loga

Melancolie

*Era o zi frumoasă, cu'n cer senin de vară
Cu flori mirositoare și atâta veselie,
O liniște profundă, părea mai mult-aseară,
Un vis plăcut dar searbăd... o, dulce armonie.*

*Cânta natura 'ntreagă și vântu'nadriere
Ducea ușor cu sine atâtea amintiri
Din alte vremi apuse, azi doar o mângâiere
Pierdută'n largul veșnic al unei licăriri.*

*Și toate 'n jur de mine păreau că mă'nspăimântă
Privind la fața-mi pală și vîsul spulberat,
La trîsta mea durere ce adesea să frămîntă
Pe fiecare noapte și clipă ne'ncetat...*

SANDU BALMOȘAN

BCU Cluj / Centru Cultural Cluj

„Amurg“

Pe creasta Pădurii înserarea se lasă
Gonind din câmpie oceanul de foc,
Se strecură'n câmpie rămă mătăsoase,
Spre satul ce doarme pe o palmă de loc.
Prin văi înverzite zafirul adie
Și tremură'n frunza pădurii de fag
Se joacă copiii văjăind prin câmpie
Ce moare sub scutul amurgului drag.
In sat se ridică prin coșuri negrite
Din vatra călduță șuvițe de fum
Se'mprăștie somnul pe gene obosite
Și totul adoarme; e liniște acum!

Tifi

Lic. Carmen Sylva

Păpușică...

Intr'un colț fără de soare,	Spulberatu-s'a deodată
Prăfuită și uitată,	Fericirea de copil;
Ce-am găsit acum eu oare ?...	Și din vieța mea schimbată,
Păpușica-mi de-altă dată...	Tu te-ai furișat tiptil...
...Păpușică... păpușică...	
Cu rochița de dantele,	Te-ai ascuns parcă cu teamă,
Unde ți-e a ta mămică	Și ai plâns cu-atât amar.
Ochișorii să-și înșele ?...	Ce făcea micuța-ți mamă ?...
	Se juca așa de rar...
Să te-alinte cu iubire,	Ai rămas tu singurică...
Să te 'nbrace 'ncteișor,	Praful te-a învăluit.
Și să creadă'n fericire...	Păpușică mititică,
Fericirea viselor...	Sufletul ți-e chinuit ?
Și să cânte pentru tine	
Ingânări de murmur lin,	Nu mai plânge... nu mai plânge
Iăr în clipele senine	Căci în inimioara mea,
Să-ți dureze un cămin...	Visul nu se poate frânge...
	Va rămâne'n veci așa...
Păpușică... păpușică...	Dormi în pace în uitare,
Ți-am clădit eu mici palate,	Dormi ușor... fără de frică,
Ți-am croit o vieță mică	Zână de blând'alinare...
Intre visuri fermecate...	Păpușică... păpușică...

NANA

L. Carmen Sylva

De ziua ta,

Plutind, spre țară de vis, pe aripi de gând...

Cules-am din Cartea de Aur, o strofă...
 Voit-am să'nchin și să beau din puterea
 Ce face condeiul, să dea strălucirea
 Gândirii în versuri...

Dar n'am reușit !

Și-ți redau cum găsit-am
 In Cartea Măririi, o strofă de aur:

„Voiește! Și crede că vrerea-ți va pune
 Pe frunte, bogată cunună de laur“.

T.

Zefir

Te-ai abătut din drum spre cimitir,
Acolo unde totul este stins
Și unde liniștea de piatră și-a întins
Al ei regat, de tine 'nfiorat

Zefir.

Si legănând al florilor potir
Ele tresar în somn și șușotesc
Ba unele în freamăt se trezesc
Plutind pe unde parfumate de

Zefir.

Și întâlnind o cruce de martir
Ce din războiu păzea peacost erou
Privești la lemnul strămb, nimica nou
Și iar pornești la drum, blânde

Zefir.

Din nou e astăzi cerul de safir,
După un an hain și 'ntunecat
La crucea ruptă aceluiași soldat
Tu te-ai oprit uimit și trist

Zefir.

In somnu-i parfumat un trandafir
A plâns atunci de trista-ți adiere
Vărsându-și roua, lacrimi de durere,
Și-ai plâns întâia dată tu

Zefir.

Luță Brădățeanu

Aviz vecinilor

*Se răsbiătesc în mine Voevozii
Ce nu plăteau ciocoilor tribut;
Un Gelu, Senesau, Menu-Morut
Și cad striviți de ghioaga lor — Irozii !*

*Aud galop și tropot de potcoave...
In lac de sânge-i frunza de trifoi
Luptându-se îl văd pe Litovoiu
Cu ură, dărz, așa cum scris stă în hrisloave.*

*Răsvrățitor se naște'n mine-un Horia
In tine ca în tofl ce ni-s Români...
Să scurpe... Hunii... să-i sugrume'n mâni
Să sfarme'n pumnii lui — istoria!*

TRAIAN RUSU-ȘIRIANU

